

Sagd: I hvor vel det foreliggende Lovforslag jo kun angaar en Nedsættelse af Indførselstolden, saa ligger det dog faavel i den ærede Forslagsstillers Ytringer som i hele vor finansielle Stilling, de aarlig stigende Krav til Statskassen faavel paa Grund af hele Udviklingen som paa Grund af Pengenes synkende Værdi, at vi ikke kunne vedtage Lovforslaget, uden at Formindskelsen i Loldindtægterne og muligen adskillige endnu større Bølg efterhaanden maa lægges over paa andre Skatter — og man har specielt nævnt Indkomstskatten som den Skat, hvorigennem man tænker at tilveiebringe de manglende Statsindtægter. Den ærede Forslagsstiller har udtalt som sin Hensigt med Lovforslaget at lette Skatternes Tryk fra de Skuldre, som have mindst Gøne til at bære det. For saa vidt dette er hans og hans Meningsfællers oprigtige Hensigt — og jeg tør jo ikke betvivle dette — har jeg allerede tidligere gjentagne Gange fremhævet, at det ikke kan naas ad denne Vej. Under første Behandling af Finansloven, da dette Spørgsmaal ogsaa blev berørt, forbrede blandt Andet det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) Bevise, og ønskes det fremdeles, skal jeg fremkomme med disse Bevise, for saa vidt som man er modtagelig for dem (Stemmer: Hør!) Ja, jeg maa gjøre opmærksom paa, at det er aldeles umuligt at føre Bevise for dem, der ikke villes lade sig overbevise. Man fortæller om Admiral Nelson, at under Slaget den 2den April paa Kjøbenhavns Næb, da man underrettede ham om, at Overadmiralen havde givet Signal til atophøre med Kampen, satte Nelson Rifferten for det blinde Die og sagde: „Seg kan ikke se noget Signal“. Det er mere og mere blevet den Fremgangsmaade, som man anvender her i vore Forhandlinger og i de fleste politiske Forhandlinger her i Landet, at sætte Rifferten for det blinde Die, naar Modstanderne villes føre deres Bevise. Men, mine Herrer, naar man følger denne Fremgangsmaade, er det overflødig at forlange Bevise. Er det virkelig Deres oprigtige Ønske at lette Skattebyrden fra de Skuldre, som mindst ere i Stand til at bære den, er jeg saa beredvillig som Nogen til at medvirke til dette Maal, og dette tør jeg ogsaa sige om alle Andre, der dele min Mening, naar vi kunne blive enige med den ærede Forslagsstiller om den rette Vej til at naae dette Maal. Men vi nære Betænkelseheder ved den Vej, han vil gaa, og ønsker han, at vi skulle samarbejde mod det smukke Maal, som han har opstillet, maa han høre vore Betænkelseheder og veie dem til deres fulde Vægt over for de modstaaende Grunde. Jeg skal først bemærke, at, naar man gennem Indkomstskatten har troet i Almindelighed at kunne ramme Skatteevnen sikkrere end ved de indirekte Skatter, er det ikke stadfæstet af Erfaringen. Jeg har før henpeget paa, at, hvor Indkomstskatten har været forsøgt, har man aldrig opnaaet det, man havde

tilsigtet; de Forventninger, man havde gjort sig om Skatten, ere ikke blevne opfyldte. Jeg skal atter tillade mig at paapege dette og paavise, hvorfor disse Erfaringer ogsaa i vort eget Fædreland ville stadfæstes. For det Første vil jeg bemærke, at vi have forholdsvis meget faa store Formuer i vort Fædreland. Tæge vi den Opgjørelse af Nationalformuen, som findes i nationaløkonomisk Tidsskrift, se vi, at vor hele samlede Nationalformue er anslaaet til omtrent to Tusinde Millioner Rigsdaler, men deraf ere allerede tolv Hundrede Millioner, altsaa over Halvdelen, opførte som Værdien af samtlige Landdistrikter, Tønder, Stove og Bygninger, dernæst er 450 Millioner opførte som Værdien af Besætninger, Handelsvarer og Inventarier; her komme vi allerede langt over tre Fjerdedele af Summen. Saa er der anført 25 Millioner, altsaa lidt over en Hundrethedel som den Kapital, der henstaar i kontante Penge og Barrer og dernæst 22 Millioner i Skibsbederier. Otte og halvfjerdsindstyve Millioner ere opførte som Tilgodehavende i Udlandet; men ved Beregningen af en Indkomstskat vil man meget vanskelig faae fat i disse, og under alle Omstændigheder er det ligesuldt afgjort, at den langt overveiende Del af Nationalformuen ligger i vore Landeiendomme. Se vi dernæst paa Størrelsen af de Landeiendomme, der udgjøre Hovedsummen af Nationalformuen, finde vi, at ikke fuldt en Syvendedel af vort Hartkorn er Gaarde over 12 Tønder Hartkorn, hvorimod Gaardene fra 12 til 4 Tønder Hartkorn, altsaa de større Gaardmands-jordbrug, udgjøre omtrent fire Syvendele af vort Hartkorn, og de mindre Jordbrug under 4 Tønder Hartkorn og ned ad til Husmandslobder udgjøre omtrent to Syvendele af Hartkornet. Vi se altsaa, at den langt overveiende største Del af vort Hartkorn findes hos Landets Bøndergaarde. Nu veed jeg meget vel, at man ikke deraf kan gjøre nogen direkte Beregning over, hvor stor en Del af Nationalformuen, der virkelig ligger hos dem, der drive Gaardene; men det er dog et tilstrækkelig tydeligt Fingerpeg for de ærede Herrer, hvoraf de kunne se, hvo der vil komme til at udrede Størstedelen af Indkomstskatten. Det bliver Gaardmandsklassen, der kommer til at betale Hovedsummen af Indkomstskatten. De enkelte større Landeieendomsbesiddere, der, naar vi betragte dem alene for sig, ganske vist eie store Værdier, ville dog, naar deres Indkomstskat skal bøde paa Loldnedsættelser, forslaa meget lidet. Denne Betragtning har jeg først villet forelægge de ærede Herrer, men det er ingenlunde min Hovedindvending imod den Vej, den ærede Forslagsstiller vil slaa ind paa. Min Hovedindvending, hvorfor jeg paa ingen mulig Maade kan være enig i, at vi ad den foreslaaede Vej ville opnaa det Maal, der tilsigtes, er den, at man er aldeles ude af Stand til ved Opgjørelsen af en Mand's Indtægter at kunne finde hans virkelige Skatte-